

Arrest

nr. 84 999 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 maart 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2012 dient de verzoekende partij, van Nigeriaanse nationaliteit, een tweede asielaanvraag in.

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten E. U. A.(...)

geboren te Igwuruta, op (in) (...)1966

en van nationaliteit te zijn: Nigeria(Bondsrepubl.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/02/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 18 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 10 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 september 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 7 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een ‘power of attorney’ dd. 30/09/2009, en een ‘extract form crime diary’ dd. 20/07/2011. naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaten met een ‘charge’ erbij naar voren brengt die het ‘ministry of justice’ aanschrijven voor een zaak waarbij opgemerkt moet worden dat het de advocaten van de betrokkene vrij staat een of andere zaak naar voren te brengen, dat dit op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt. Overwegende dat de betrokkene een ‘remand order’ naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene hierin niet wordt genoemd. Overwegende dat de betrokkene foto’s naar voren brengt die volgens hem foto’s van het vernielde huis van de familie zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto’s enkel zijn wat ze zijn, foto’s van een ruïne zonder enig verband met de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd zonder enige aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds werd geoordeeld door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de onstabiele situatie die volgens hem zou heersen in een deel van zijn land van herkomst waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische autoriteiten niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In wat kan worden beschouwd als twee onderdelen van een enig middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formulering van de bestuurshandelingen daar de motivering van de bestreden beslissing onjuist, gebrekkig of ontbrekend is in het licht van “de Wet van 29 juli 1991”. De verzoekende partij vermeldt tevens artikel 149 van de Grondwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 4 mei 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

In het verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij de vaststelling van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partij stelt enkel dat ze deze stukken ontvangen heeft toen haar eerste asielaanvraag reeds afgesloten was en dat het daarom voor haar onmogelijk was om deze documenten eerder bij te brengen. Met hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze de door haar aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegt. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een feitelijke beoordeling van haar aanvraag beoogt, wordt erop gewezen dat dit niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

Tot slot kan de verzoekende partij niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Op 21 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt de verzoekende partij te volharden in haar inleidend verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 juli 2012 slechts stelt te volharden in haar inleidend verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 mei 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formulering van de bestuurshandelingen, dan wel *“de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing (...) in het licht van de Wet van 29 juli 1991”*, en van artikel 149 van de Grondwet, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS